

Blem, S. P. Christensen, Harald Jensen, P. Pedersen, Dam, Jungersen, Klein og Lüttichau. — Et Forslag om dette Emne fandtes paa den af Regjeringen fremsatte Fattiglov, men udskiltes af denne under Behandlingen, og et helt nyt og langt mere omfattende Forslag indbragtes saa ved det private Initiativ, af Medlemmer af det i Folkethinget nedsatte Udvalg om Loven om det offentlige Fattigvæsen. — Loven gaar ud paa at give Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet, naar det 60de Aar er fyldt. Betingelserne for at opnaa denne Understøttelse ere, at paagjældende ikke er ved Dom funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, at Trangen ikke maa være begrundet i Handlinger, ved hvilke han til Fordel for Børn eller andre har unddraget sig selv Midlerne til sit Underhold, og at Trangen ikke er bevirket derved, at paagjældende have ført et uordentligt og ødselt Levned. Han skal endelig i de sidste 10 Aar have holdt sig fri for Fattighjælp. Understøttelsen gives som fast, naar ikke særlige Forhold indtræffe; det er altsaa en Art Legat eller Pension, og derved skiller den sig fra den almindelige Fattighjælp; intet af dennes Følger falder paa Modtageren af Alderdomsunderstøttelse. Understøttelsen kan ydes i Penge, Naturalier eller, hvor Omstændighederne tale derfor, ved Anbringelse i særlig dertil bestemte Asylter. Den understøttedes Ret til Forsørgelse bliver hvilende, og Refusionen sker i Henhold til Reglerne i Fattigloven. Vedkommende faar — som Loven udtrykker det — hvad han til enhver Tid behøver til nødvendigt Underhold, ikke nogen bestemt Sum. Statskassen tilskyder Halvdelen af Kommunernes Udgifter efter denne Lov, dog ikke ud over 2 Millioner Kroner aarlig, og saaledes at der i Finansaarene